

proč by při něm nebylo zůstalo i při žádostech o přeměnu rozvodu v rozluku, kdyby takovéto žádosti v případech, o něž se jedná, bývaly uznávány vůbec za přípustné. Důvod, proč zmíněná eventualita vypuštěna, může proto býti jen ten, že ani tuzemci nemohou žádati za přeměnu rozvodu v rozluku, když sice v tuzemsku dobrovolný jich rozvod byl proveden, ale z nichž ani ten ani onen nemá v čase žádosti v tuzemsku svého obecného soudu. Dle řečeného v případech, uvedených shora pod písm. a), b) není žádost za přeměnu rozvodu v rozluku vůbec přípustna, žádný tuzemský soud nesmí se jí zabývat a není proto místa pro použití § 28 j. n.

Čís. 538.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Přípustno jest, by ve smlouvě o společnosti s r. o. bylo stanoveno, že závodní podíly nejsou zděditelny a že po smrti toho kterého společníka zjistí se hodnota jeho závodního podílu a že zjištěný peníz vyplatí dědicům ostatní společníci dle poměru svých kmenových vkladů.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, R I 343/20.)

Smlouva o společnosti s r. o. stanovila v čl. XXII., že závodní podíly nejsou zděditelny (odstavec prvý), a že po smrti jednoho ze společníků jest zjistiti hodnotu jeho závodního podílu, zjištěnou částku pak že mají ostatní společníci dědicům vyplatiti podle poměru svých kmenových vkladů (odstavec druhý). Rejstříkový soud povolil zápis společnosti. Rekursní soud zrušil usnesení rejstříkového soudu potud, že mu nařídil, aby uložil společnosti, by v lhůtě, která jí bude stanovena, čl. XXII. společenské smlouvy uvedla v souhlas se zákonem, jinak, že by byla z obchodního rejstříku vymazána. Důvody: Ustanovení čl. XXII. společenské smlouvy, že závodní podíly nejsou zděditelny, odporuje předpisu § 76 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z., jenž zděditelnost závodních podílů výslovně označuje za přípustnou, a jest tudíž ono ustanovení uvéstí v souhlas s § 76 cit. zák. Také další ustanovení čl. XXII. společenské smlouvy, že po smrti jednoho ze společníků jest zjistiti hodnotu jeho závodního podílu a zjištěnou částku že mají ostatní společníci vyplatiti dědicům podle poměru svých kmenových vkladů, příčí se zákonu, ježto zavazují společníky, by přes výši kmenových vkladů další částky plnili, což dle své podstaty značí vlastně plnění příplatků, aniž se dodržují předpisy § 72 a násl. cit. zák.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Zákon stanoví, že závodní podíly jsou zděditelny (§ 76 zák. o společnostech s r. o.). Tím vyslovuje toliko, že zásadně připouští čili uznává zděditelnost podílu, nenařizuje však zděditelnost nutně pro všechny případy. Může tedy společenská smlouva i vyloučiti zděditelnost podílu. Sám rekursní soud mluví o tom, že zákon označuje zděditelnost podílu za přípustnou. Stanoví-li tedy smlouva nezděditelnost podílu, nepřičí se to

zákonu a bylo v tomto směru usnesení v odpor vzaté změnití a usnesení prvního soudu obnoviti. Také v druhém bodě jest stížnost oprávněna. Rekursní soud zaujal nesprávné stanovisko, považuje závazek, uložený společníkům podle čl. XXII odstavec druhý společenské smlouvy, že přejímají podle poměru svých kmenových vkladů částku dědicům zemřelého společníka vyplacenou, za plat stejné povahy jako příplatky § 72 zák. o společnostech s ručením omezeným. Ustanovení o převzetí částky dědicům zemřelého společníka vyplacené jest docela logicky zařazeno ve smlouvu, která v první větě čl. XXII. společenské smlouvy ustanovuje, že podíly jsou nezděditelné, a která v čl. XXIX. nestanoví, že smrt jednoho společníka jest důvodem ke zrušení společnosti. Úmrtím některého společníka octlí by se takto druzí společníci před úkolem, zda se má společenský kmenový kapitál snížit o závodní podíl zemřelého společníka, který obsahuje nejen podíl na zisku, nýbrž i kmenový vklad, k čemuž by bylo zapotřebí změny společenské smlouvy. Tomuto rozhodnutí vyhýbá se společenská smlouva docela prakticky ustanovením, srovnávajícím se s předpisem § 75 odst. 2 cit. zákona, že společníci ostatní přejímají podle poměru svých kmenových vkladů částku dědicům zemřelého společníka vyplacenou. Jest tedy jejich dodatečný příspěvek pouze platem ke kmenovému kapitálu, jaký zákon sám i v jiných případech připouští. Ustanovuje totiž v § 70 zák. o spol. s r. o., že společníci přispívají k náhradě vkladu kmenového, který nebyl zaplacen společníkem k tomu povinným a který nemohl býti prodejem závodního podílu kryt, a dále v § 83 zmíněného zákona, že společníci přispívají k úhradě kmenového kapitálu, jestliže některý společník neprávem obdržel nějaký plat od společnosti a jestliže se současně též zmenšuje kmenové jmění. Již v zákoně samém jsou tedy ustanovení, která ukládají společníkům závazky, o nichž při uzavírání smlouvy nic určitého společníkům není známo a při nichž obsah platební povinnosti jest docela neurčitý.

Čís. 539.

Ustanovení smlouvy o společnosti s r. o., že na změně předmětu podniku může se usnésti absolutní většina, odporuje zákonu.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, R I 344/20.)

Rejstříkový soud povolil zápis společnosti s r. o., jejíž smlouva stanovila v § 14: »Ku změně společenské smlouvy jest třeba tříčtvrtinové většiny odevzdaných hlasů. Změna předmětu podniku, jak označen jest ve smlouvě společenské, vyžaduje však pouze absolutní většiny odevzdaných hlasů.« Rekursní soud vyhověl stížnosti finanční prokuratury a nařídil společnosti, by ve lhůtě, již určí rejstříkový soud, uvedla § 14 společenské smlouvy v soulad s ustanovením § 50 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák., jinak že bude z rejstříku vymazána. Důvody: § 14 smlouvy společenské svým ustanovením, že na změně předmětu podniku, označeného ve společenské smlouvě, může se usnésti absolutní většina odevzdaných hlasů, odporuje předpisu § 50 odstavec první zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák., neboť, ačkoli § 50 odstavec třetí cit. zák. stanoví, že ku změně předmětu podniku, označeného, ve společenské